I.

1. Hvor langt kan domstolene gå i å prøve forvaltningsvedtak?

2. Hvorfor er det begrensninger i domstolenes adgang til å prøve forvaltningsvedtak?

II.

Marte Kirkerud var alene med omsorgen for sønnene Per og Pål. Hun hadde vedvarende alkoholproblemer, noe som gikk hardt utover barna. Barneverntjenesten i Lillevik kommune grep inn. Etter en lengre prosess bestemte fylkesnemnda at barna skulle være plassert i fosterhjem, mens Marte skulle ha fire timer samvær uten tilsyn annenhver uke. Etter hvert var Per blitt 11 år, og Pål var blitt 15.

En uke før et avtalt samvær mottok barneverntjenesten en anonym bekymringsmelding. En person mente å ha sett at Marte hadde brukt fysisk vold mot guttene under et tidligere samvær. Barneverntjenesten anså dette som straffbare forhold. De anmeldte saken til politiet og avlyste samværet. Samme kveld fikk Marte et brev fra barneverntjenesten om at samværet var stanset med grunnlag i nødrettsbetraktninger. Avlysningen av samvær skulle gjelde fram til fylkesnemnda hadde behandlet sak om at Martes samvær skulle skje under tilsyn. Dette ville kunne ta et par måneder.

Marte stilte seg helt uforstående til opplysningene om voldsbruk og nødrettsbetraktninger, og hun kontaktet advokat. Dagen etter sendte advokaten klage til statsforvalteren på vegne av Marte der det var påpekt at avlysningen av samvær ikke hadde nødvendig lovhjemmel. Statsforvalteren avviste klagen under henvisning til at barneverntjenestens stansing av samværet ikke var et enkeltvedtak.

Marte var fortvilet over å ikke få treffe Per og Pål. Advokaten mente at statsforvalteren ikke hadde grunnlag for å avvise klagen, og sendte inn en klage på avvisningsvedtaket.

Tre uker etter at politiet fikk anmeldelsen fra barneverntjenesten var saken ferdig etterforsket. Påtalemyndigheten hadde ikke funnet det bevist at Marte hadde gjort det hun var anmeldt for, og saken ble henlagt etter bevisets stilling.

1. Var avlysningen av samvær et enkeltvedtak?
2. Hvilken betydning har spørsmålet om avlysningen av samvær var et enkeltvedtak for Martes klageadgang?
3. Måtte avlysningen av samvær ha hjemmel i lov?

Per og Pål var overrasket over at samværet med moren ble avlyst, og de mente at avlysningen måtte bero på en feil. Ingen av dem var blitt orientert om avlysningen i forkant, og de hadde ikke uttalt seg om samværet til barneverntjenesten i forbindelse med avlysningen. Pål fikk hjelp til å utforme en egen klage til statsforvalteren samme dag som samværet ble avlyst. I klagen ble det hevdet at barnevernstjenesten hadde fattet et ugyldig vedtak. fordi både Per og Pål hadde rett til å bli hørt etter Grunnloven § 104, FNs barnekonvensjon art. 12 og barnevernloven § 6-3. Slik høring var ikke gjennomført, og vedtaket var heller ikke tilstrekkelig begrunnet på dette punktet.

4. Hadde Pål klagerett?

5. Ville manglende høring av Per og Pål medføre at en avgjørelse om avlysning av samvær var ugyldig?

Oppgave I og II teller like mye.

Fra LOV-1992-07-17-100 om barneverntjenester (barnevernloven)

§ 6-1. ***Anvendelse av forvaltningsloven.***

Forvaltningsloven gjelder med de særregler som er fastsatt i denne loven.

Avgjørelser som gjelder ytelser og tjenester etter denne loven skal regnes som enkeltvedtak.

Er det flere som samtidig søker en tjeneste det er knapphet på, regnes de likevel ikke som parter i samme sak, og en søker som mener seg forbigått, kan ikke klage over at en annen har fått ytelsen.

Departementet kan gi forskrifter om at forvaltningsloven skal gjelde for avgjørelser som blir tatt mens barnet oppholder seg i institusjon eller barnet og foreldrene oppholder seg i senter for foreldre og barn.

§ 6-3. ***Barns rettigheter under saksbehandlingen.***

Et barn som er fylt 7 år, og yngre barn som er i stand til å danne seg egne synspunkter, skal informeres og gis anledning til å uttale seg før det tas avgjørelse i sak som berører ham eller henne. Barnets mening skal tillegges vekt i samsvar med barnets alder og modenhet.

Et barn kan opptre som part i en sak og gjøre partsrettigheter gjeldende dersom det har fylt 15 år og forstår hva saken gjelder. Fylkesnemnda kan innvilge et barn under 15 år partsrettigheter i særskilte tilfeller. I sak som gjelder tiltak for barn med atferdsvansker eller tiltak for barn som kan være utsatt for menneskehandel, skal barnet alltid regnes som part.

§ 6-3 a. ***Krav til begrunnelse***

Det skal fremgå av vedtaket hva som er barnets synspunkt, og hvilken vekt barnets mening er tillagt. Hvordan barnets beste er vurdert skal også fremgå av vedtaket.

Grunnloven § 104

§ 104.

Barn har krav på respekt for sitt menneskeverd. De har rett til å bli hørt i spørsmål som gjelder dem selv, og deres mening skal tillegges vekt i overensstemmelse med deres alder og utvikling.

Ved handlinger og avgjørelser som berører barn, skal barnets beste være et grunnleggende hensyn.

Barn har rett til vern om sin personlige integritet. Statens myndigheter skal legge forholdene til rette for barnets utvikling, herunder sikre at barnet får den nødvendige økonomiske, sosiale og helsemessige trygghet, fortrinnsvis i egen familie.

FNs barnekonvensjon

Art 12.

1. Partene skal garantere et barn som er i stand til å danne seg egne synspunkter, retten til fritt å gi uttrykk for disse synspunkter i alle forhold som vedrører barnet, og tillegge barnets synspunkter behørig vekt i samsvar med dets alder og modenhet.

2. For dette formål skal barnet særlig gis anledning til å bli hørt i enhver rettslig og administrativ saksbehandling som angår barnet, enten direkte eller gjennom en representant eller et egnet organ, på en måte som er i samsvar med saksbehandlingsreglene i nasjonal rett.

1 JUROFF1201

Skriv ditt svar her

Format

Words: 0

Maks poeng: 0